

[Westermann.]

ærede Minister nævnte udtrykkelig, at fra 1. Februar havde Kaptajn Grue overtaget Isbrydertjenesten, og at han havde faaet frie Hænder; Handelsministeren ønskede ikke at træffe Dispositioner, men Kaptajn Grue havde faaet frie Hænder. Jeg forstaaer dette saaledes, at den højtærede Handelsminister ikke vil fralægge sig det Ansvar, der følger med Lovens Bestemmelse om, at alle Aftaler og Dispositioner træffes paa Handelsministerens Ansvar.

Jeg har ikke sagt, at Isbrydernævnet skulde være blevet samlet den 3. Februar paa Foranledning af min Forespørgsel; jeg sagde, at det var først blevet samlet efter min Forespørgsel, og det gør en Forskel. Jeg sagde ogsaa, at naar Isbrydernævnet ikke var blevet indkaldt før, skyldtes det muligvis den Omstændighed, at der ikke var blevet udnævnt nogen Formand; det er Formanden, der skal indkalde Nævnet, og naar der ingen Formand er, kan der ikke indkaldes til Møde. Hertil svarer den højtærede Handelsminister, at det kunde gøres af to Medlemmer. Ja, men § 3 siger udtrykkelig: paa Begæring af mindst to Medlemmer er Formanden pligtig at sammenkalde Nævnet, og det nytter jo ikke, at de to Medlemmer beder Formanden om det, naar der ingen Formand er.

Jeg har i Dag kun villet rette den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa Forholdene vedrørende Personellet og Administrationen. Jeg ønsker ikke et eller andet specielt Forhold tilvejebragt, jeg ønsker kun, at man gennem Overvejelser skal komme til den sagligt rigtige Løsning og til den for Staten mest økonomiske Løsning, som samtidig kan blive tiltraadt af alle interesserede Parter. Det, der er oplyst her af den højtærede Handelsminister, viser bl. a. en Erkendelse af, at hele Organisationsordningen har været urigtig indtil de Dage, hvor det i Virkeligheden begyndte at bryde sammen. Den højtærede Minister har erkendt, at den bedre Ordning af Organisationen først kom paa et for sent Tidspunkt, saa at den ikke kunde komme til at virke paa det Tidspunkt, da Sammenbruddet fandt Sted i de danske Farvande. Den højtærede Minister har ogsaa erkendt, at der grundet paa Fejl fra Søfartskontorets Side har været for sen Klargøring af Isbryderne. Jeg mener derfor i og for sig, man kan være tilfreds med, at denne Forespørgsel er blevet fremsat, idet det derigennem er blevet konstateret, hvor Fejlen laa, og dette maa saa give

Mulighed for, at Fejl kan undgaas ved den fremtidige Ordning.

Korsgaard: Jeg vil begynde med at sige, at jeg er en erfaren Mand med Hensyn til at komme over Store Bælt under Isvanskeligheder. Ligesom det ærede Medlem Hr. Holger Larsen med et andet Skib var jeg 17 Timer om at komme fra Nyborg til Korsør i 1929, men det er jo Historie; dengang sagde man, at nu skulde vi have et helt anderledes Isbrydningsmateriel, saa Forhold af den Art vilde aldrig mere kunne opstaa. Nu ved vi altsaa, at den Spaadom ikke var rigtig. Med Hensyn til indeværende Aar er jeg for saa vidt ogsaa en erfaren Mand. Jeg vilde gerne til København den 2. Februar. Den 1. Februar var Forholdene i Nyborg, hvor jeg bor, saa fuldkommen umulige, at jeg maatte anse Vejen over Aarhus eller Aalborg for den rigtige. Jeg valgte Aarhus; havde jeg valgt Aalborg, var jeg kommet 12 Timer tidligere; var jeg blevet i Nyborg, var jeg for øvrigt ogsaa kommet væsentlig tidligere. Der sker saa, blev der sagt — der gik en hel Del Mennesker over Aarhus til København, ogsaa en Del Rigsdagsmænd —, det besynderlige, at „Storebjørn“ var fjernet fra Aarhusbugten omtrent paa samme Tidspunkt, som Rutedamperen gik. Med andre Ord, hvis „Storebjørn“ var blevet blot nogle faa Timer, maaske kun en enkelt Time længere, vilde en hel Del Personer foruden mig selv være kommet ulige hurtigere frem.

Man sagde, at det var den sædvanlige Mangel paa Samarbejde mellem den private Skibsfart og, om jeg saa maa sige, Statens Skibsfart. Hvad der er rigtigt eller ikke rigtigt, faar man sikkert aldrig at vide, fordi en Minister faktisk altid betragter det som sin Pligt at værne ogsaa de Embedsmænd, der begaar en i Situationen mindre forstandig Handling. Og det kunde vel ikke være andet, end at Statsbanerne bombastisk erklærede, at de, der kritiserede Isbrydningsvæsenets Ledelse, udøvede en ganske uberegtiget Kritik.

I Nyborg, hvor jeg bor, har jeg ikke truffet et civilt Menneske, der kunde begribe, at Kritikken var uberettiget. Jeg minder om en Artikel i „Nyborg Avis“, der begynder saaledes: „Hvor — saa kan man gætte sig til Ordet — „bliver Isbryderen af?“ Her er man ved Sagens Kærne. Hvor er det muligt, at man for at spare et eller andet mindre Beløb ikke mobiliserer sin Isbryderstyrke aldeles omgaaende? Jeg tror, at intet fornuftigt Menneske, maaske